

“สงคราม——” นาคตัวเหี้ยมเถื่อน มันโหดเหี้ยมทารุณ น่าหวาดสยองยิ่งกว่าผู้คนร้ายที่คิดนินทาอีก มันนำมาทั้งความเศร้าโศกเสียใจ, น้ำตาและหยาดเลือด ใครเล่าเป็นผู้ก่อมันขึ้น? พระพรหมหรือ? เทวดาหรือ?—— มนุษย์ต่างหาก มนุษย์ผู้ซึ่งขนานนามตนเองว่าเป็นสัตว์ประเสริฐเป็นผู้ก่อมันขึ้น แล้วคอยจ้องที่จะประหัตประหารกันทุกวิถีทาง เพื่อประกาศความยิ่งใหญ่ของตนเอง บางครั้งพฤติกรรมของมนุษย์น่าสมเพชยิ่งกว่าการกระทำของสัตว์ป่าเสียอีก เพราะมนุษย์มีแค่ความเคียดแค้น เด็ดเหี้ยม คอยแต่จะรังควาญจองล้างจองผลาญกันตลอดไป ทุกคนต่างไม่ฝันที่จะเป็น “จ้าว” ร้ายยิ่งไปกว่านั้นพยายามจะเข่นฆ่าคนอื่นที่เห็นอกกว่าตนเอง โดยทุกคนดัดจริตไปว่า อีกไม่ช้าตัวเองก็จะถูกแผ่นดินกลบหน้าแล้ว จากโลกที่มืดแต่ “สงคราม” นี้ไปอย่างไม่มัววันจะย้อนกลับมาอีก คงเหลือแต่พฤติกรรมของตนเองทั้งไว้เป็นประวัติคำสาปครุชวณาคาปี

จะมีมนุษย์สักกี่คนสักกี่คนด้วยความศรัทธาและถูกต้องว่า โลกประหนึ่งเป็นสัตว์รคที่เห็นอกเห็นใจ อาจจะมี แต่ที่แท้ดังเดิมนักคือ “สงคราม” และปลุกแห่งความเดือดร้อนทั้งหลายนั่นเอง ซึ่งเนื้อแท้ของสิ่งเหล่านั้นแฝงไว้ด้วยความทุกข์โหด และมีจรรยาที่นาคตัว

ตึกอด แบรดดี วังริตา แกม ริตาสาวของหัวหน้าชาวเขาเผ่า “Mohawk” เข้ามาโอบกอดอย่างทูลถนอม แล้วบอกกับบิดาของเธอว่า “ผมจะเป็นลูกพ่อ——”

นั่นแสดงถึงความรักต่างผิวพรรณของหนุ่มสาวคู่นี้ เมื่อต่างฝ่ายต่างเข้าใจกันดีแล้วซึ่งไม่มีอะไรจะมาบั่นทอนรักรักของเขาทั้งสองได้ เขาถือรักอมตะเป็นคำสัญญา ถึงแม้จะต่างผิวพรรณกันก็ตาม——

มนุษย์เราควรจะอยู่ร่วมกันอย่างเห็นอกเห็นใจ ศรัทธาซึ่งกันและกัน อยู่กันฉันพี่น้อง ไม่ถือชนวรรณะและผิวพรรณ มิใช่ที่เราเกิดมาเพื่อก่อความเคียดแค้น แล้วได้ประหัตประหารกันทุกมุมโลก หากแต่ที่เราเกิดมาเพื่อสร้างศรัทธาฝากไว้กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันก่อนที่เราจะจากกัน จากกันอย่างไม่มัววันจะกลับคืน เพราะคนเราไม่มีใครอายุยืนพอจะอยู่ค่าฟ้าได้—— เราถือเสียว่า เราเกิดมาเพื่อคนอื่นและเป็นสมบัติโดยชอบธรรมของคนอื่น ถ้าทุกคนคิดอย่างนี้ได้ โลกที่มืดแต่ “สงคราม” และความยุ่งเหยิงนั้นคงจะเป็นประหนึ่งสัตว์รคที่เห็นอกเห็นใจอยู่ร่วมกันอย่างประดาชื่อ ไว้ความเคียดแค้น, หฤโหด—— การจองล้างจองผลาญที่นาคตัว——— ดังเหล่านักอหิชาตฤเทของศรัทธาที่ทุกคนปรารถนาทุกยุคทุกกาลสมัย———